

лице то си къмъ Бога Азъ мога да распустна сръдце то си. Ти не се червишъ отъ мене Ти не се боишъ, че отечеството те ште те кори за любовъ та ти Ти вѣрвашъ, че тая любовъ ште имамъ сръдце да я запечатамъ съ кръвъ та си. Честъ та да умра за свобода та на отечеството не е вече измама! И тоя день не е далеченъ

Балкански.

Въ ревността си да ни прѣслѣдватъ, ускоряватъ го самити ни врагове

Олга.

Самити ни врагове! О!

Балкански.

Што ти става, Олго?

Олга.

Балкански, кажи ми, кажи ми откровенно, не ли ти иде нѣкога на умъ, че съмъ внука на Марина?

Балкански.

На Марина! Какво общо между тебе и измѣнникъ тъ? Умраза и прѣзрѣние тия са еднички ти врѣзки, които могатъ да съществувать между измѣнникъ тъ и всяко честно същество, което носи име българинъ Отстъпникъ тъ отъ отечеството нѣма право да чувства обществото освѣтъ чрѣзъ отвращение то, което му той вдѣхва и чрѣзъ укоръ тъ, който се привѣрзва на негово то име.

(Чува се гърмежъ отъ пушка).

Гърмежъ!

(Отива до вратата. Чува се втори гърмежъ.)

Трѣбова да отида. Въоружи се съ дързость, Олго. Имай вѣрата въ Бога и въ святостъ та на дѣло то. Сбогомъ.

(Пръгързита я и излиза).

Олга.

Излѣзе! Боже, не оставяй отечеството то!

(Излиза).